

Fredag 19/1 – 90

Jag är din hund, jag erkänner det. Jag slickar dina skor bara du lovar att klappa mig på huvudet efteråt. Vem är Gud? En hunduppfödare.

Vi går på gatan, kopplet är osynligt, men det spänner om min hals. Ibland drar du, hårt. Min dröm: Att en gång få kopulera med dig. Men inte när du är vaken, nej, när du sover skall du höja dina lena vita skinkor, och jag skall stoppa min lem i ditt sköte och spruta dig full. Efteråt skall du inget minnas

Du anar mina tankar. Är det därför du drar i mig. Min kärlek är stor men dess förutsättning är en liten beståndsdel av hat. Och jag döljer hatet, du skall inget märka, bara känna en ilning utefter ryggen när vi går längs en mörk gata, och du skall tro att att känslan härstammar från något hot i de övergivna husen.

Ibland tänker jag rymma, men vart? I skogen kommer jag snart bli byte för varg eller räv, om inte svälten hinner före. Eller skall jag fly för att finna en annan ägare, någon annan som håller kopplet. Nej, det finns inget hopp om bättring. Men ändå blir det kanske flykten jag väljer – illusionen är viktigare än realiteterna. Som alltid.

Besvärar jag dig med mina blickar, när jag ligger här mellan dina fötter? Jag hoppas det. Ditt dåliga samvete får vara en ersättning för allt det som jag så innerligt längtar efter, men som våra roller hindrar mig från att få.

Och jag ligger här och drömmer min vackraste dröm: att en gång få resa mig på bakbenen, raka av mig pälsen och gå ut härifrån. Och det bästa av allt: du skall ropa på mig, böna att jag skall komma tillbaka. Förgäves.

*